

שידורי בחירות

בטלוויזיה

כיום ה' 30.8

ברדיו

יום א' 2.9, 13.45

יום ג' 4.9, 13.47

יום ה' 6.9, 13.56

אסיפות וחוגי בית

רביעי 29.8 קיבוץ נתיב הדי"ה, 21.00, אסתר וילנסקה

שישי 31.8 **בנס שי"ח**, קלישר 48, 20.00 אלכס מסיס, אלי עזר פיילר (שומרניק)

שבת 1.9 **כתיב**, משפחת ברגמן, קדושי קהיר 7, 10.30, עוזר אברהם אורן, אסתר וילנסקה

ראשון 2.9 **רמת-אביב**, תמיר, טגור 9, 20.30, אלכס מסיס

פתח-תקווה, מילר, סביון 19 (פינת וניצקי 1 א'), 20.30, דני פתר

שני 3.9 **חיפה**, לזונברג, החרמון 35, 20.30, ד"ר גבריאל מוקד

שלישי 4.9 **קיבוץ גבולות**, 21.00, ח"כ אורי אבנרי, דני פתר

חולון, אברהם קוליקוב, ליאון בלום 62, 20.00, אלכס מסיס

ירושלים, שליין 6 א', 20.30, ד"ר ישראל לף

רביעי 5.9 **גני יהודה**, פביון, פלטינובין, הורדים 10, 21.00, פרץ קידרון

תל-אביב, הילל אברו, מוב, גורדון 82, 20.30, ד"ר ישראל לף

חמישי 6.9 **קריית-שדום**, ברייטשטיין, דיק 6, 20.00, עוזר שמואל סגל, אסתר וילנסקה

ירושלים, שליין 6 א', 20.30, דב גופר

שישי 7.9 **אילת**, ביקור בתמנע, בנמל ובמפעלים, ח"כ אורי אבנרי

מפגש צעירים, יד אליהו, ת"א, דרוזין, יפתח 14 (פינת לה גרדיה 60), 21.00, דני פתר, יעקב טימברג

כבשתי את תחנת השידור

(המשך מעמוד 25)
מהם. עליתי לקומה השנייה, פתחתי את הדלתות. בחדר ישבו כעשרה עובדים, ש' התוכחו בקוליקולות. היתה זו ישיבת מערכת יומן-החדשות. גם כאן לא התעניין איש במעשי.

יצאתי לסייר בבניין הקיצוני. הגעתי ל- בית-המלאכה של שרות-השידור. מאחורי הגיע גבר חסון, הודיע לטכנאי שיש לו בעיות עם אחד הטרומוסטטים. השניים יצאו החוצה.

הצטרפתי אליהם. כנראה שכל אחד מהם חשב שאני מכיר את האחר, משום ש' איש מהם לא פנה אלי. נכנסנו לאולם-המכונות המרכזי.

דיר

חזירים

רעש נוראי. כל דלתות המיבנה היו פרוצות לרווחה. העובד השבית מכונה ענקית בצבע כחום, והתחיל לבדוק אותה. ניצבתי בליבה הטכני של התחנה, אלמוני עם תיק שחור בידו. איש לא שאל ל- מעשי. חיכיתי כמה דקות ויצאתי. סרתי למיזנון. הוא דמה לדיר-חזירים. חמישה שולחנות רעועים, מטונפים, אשר איש לא טרח לנקות אותם. להקות-זבובים טורדנים ומוכרת משועממת, פרועת-שיער, שמכרה סלטים ותבשילי-חצילים מתוך מיכלים לא-סגורים. כמה מהם עמדו על חדלפק, ולא הוחזקו בקרור על אף החום הכבד ששרר בצריף הבלתי-מאוורר.

בשולחן סמוך לשלי סיפר בחור צעיר, טכנאי כנראה, כי לראשונה בחייו השתתף בארוחת-צהרים שבה סעדה ראש-המש' לה. הוא ישב במרחק כמה מטרים ממנה, והתבונן בה הליטה.

לפני שיצאתי, הספקתי עוד לשמוע כיצד אחד הבחורים מספר לחברו כי בבואו לעבודה בלילה, טרח זמן רב להעיר את השומר, כדי שיוכל להיכנס.

הבוס

החדש

כנסתי לבניין הגדול ביותר בשטח - לאולפנים. על הגג אנטנות גבוהות. בר כניסה, על-ידי מרכז-טלפונים אוטומטי, פקידה. חלפתי על פניה בצעד בטוח, ונכ' נסתי פנימה.

אם קודם לכן הייתי בליבה הטכני של התחנה, הרי עתה נמצאתי במרכז-העצבים שלה, בקנדה הרגישה ביותר. אנשים התרוצצו במסדרונות. בידיהם סרטי-הקל-טה, גליונות-נייר. שוב לא שאלני איש מה מעשי פה. את מי אני מחפש. אפילו לא מבטיס-קרנות.

מהאולפנים חזרתי לבניין המרכזי. עליתי במדרגות, וניצבתי על-ידי מעקה המירפסת ממנו התפרשה לפני רחבת הכניסה. הוצא' תי פנקס והתחלתי לרשום ולשרטט כביכול. יכולתי להמשיך כך שעות. הנוטר שליד שער-הכניסה, שהייתי בטוח-ראייתו, אפי' לו לא התייחס אלי.

דפיקות

פראיות

ליר מכונית-הקפה האוטומטית נוצרה התקלות. מיכל-הקפה התרוקן. מישו החל לדפוק בפראות על דופן המכונה. התלפתי לגלות יוזמה, להשליט סדר ב' מקום. ממרומי הקומה השנייה סילקתי את הבחור שחיבל במכונה, בקשתי מאחת הבחורות שתביא מחדרה נייר-דבק ותדביק פתק-אזהרה כי המכונה מקולקלת. היא טענה שהיא עסוקה וסירבה. הרמתי קולי - והיא נחפזה לעשות כמצווה.

חזרתי למיזנון לבקבוק משקה צונן. לאחר דקות אחדות של מנוחה, הייתי נכון להמשיך הסיור, הפעם. בשטח סביב הבניין נים.

לבין התחנה נבנתה חומת בטון ועליה גדר ביטחון. ליד החומה, מיתקני ספורט ושע' שועים.

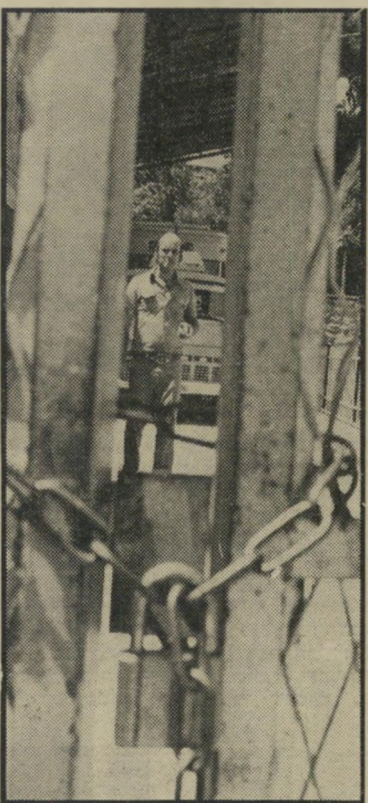
שידור

בשעת הפגזה

ב מלחמת ששת-הימים הפגזו הירדנים קשות את תחנת-השידור. איש לא טרח להעביר את התחנה לאולפן-חירום מוגן, למרות שנמצאה עשרות מטרים בלבד מה' גבול, בלתי מוגנת ובלא מיקלט. תחת כרד כדורים ופצצות מרגמה התרוצצות העוב' דים בין חדר-החדשות לאולפן-השידור כאשר הם בטוחים כי במקדם או במאוחר ייפגעו והתחנה תשותק.

עובדה זו לא נתפרסמה ברבים. שום ועדת-חקירה לא הוקמה. אחרי חודשים רבים קיבלו העובדים, ללא טקס או פיר' סומת, את אות ששת-הימים.

גם כיום שוכן בית-השידור באותה קבר' צת מיבנים מיושנים. דומה כי דבר לא

אן נעול
מבקר העולם הזה בצצר רשות-השידור, מאחור' מלפניו שער החצר הנעול. מטט המנועלים שהיו בשימוש במיתקני רשות-השידור היו סימליים לגמ' רי. בהתחשב בכך שכל מחבל, מהפכן או מטרף סתם יכלו להיכנס בחופשיות דרך השער הראשי, מבלי שיעוכבו על-ידי איש, או דרך פרוצות בחומה, אם היו מתעקשים דווקא להקשות על עצמם את החיים.

השתנה. מיקלטים לא ניבנו עדיין. אומנם הוצב מיגדל פיקוח. ומאחור הוקם קיר-הביטון - אך אפילו אמצעי-ביטחון קלור' שים אלו הותקנו רק אחרי שמיטען קטן של חומר-נפץ התפוצץ על-ידי החומה מבלי שגרם כל נזק.

איזהו

אידיוט

משכתי לאורך החומה. השביל המק' ביל לה התחיל להתפתל. הלאה משם, בסמוך לבניין הקיצוני, לידו חנו מכוניות-השידור.

באגפו האחורי של הבניין הקיצוני הש' תנו פני השטח. ערימות גרוטאות, מיבנים הרוסים, חורשות עצים מוזנחות

אל. גורברתי לעצמי, איזה אידיוט ירצה לנצל את הפריצה בקיר וחורשות עזובות, כאשר מוזמנת לו כניסה חופשית דרך השער הראשי.

אנאטומיה של הפגזה

(המשך מעמוד 24)
רום הבריטיים. למי הם נועדו, ומי נוקט בהם בעולם זה שלנו.

אין מוצא

ת פתגונות היחידים היתה מחזה מבעית. אני מתעב אלימה. אני שר' נא לראות אנשים מוכים. חיילי משמר הגבול לא יכלו שלא להגיב. לא היה מר' צא, לא למפגינים ולא למשטרה. כולם היו דחוקים לאותו אין-מוצא שהוא אין-אונים. וכאן החלו המכות. הילדים רצו על ההרים. השוטרים או חיילי משמר-הגבול היכו והחזירו אותם לעבר הכביש. אלה שישבו נדחקו עד שהוכו. היו כמה מחזות-זוועה. הטלוויזיות הזרות קלטו ה' כל. אני מתאר לעצמי איזה רושם מקב' לים מזה צעירי היהודים באמריקה או אירופה. זה הזכיר את קנט. אבל לממש' לת ישראל לא איכפת. שכן העולם תמיד בלתי-צודק ועוין, ואנחנו הרי המדינה החזקה ביותר בעולם.

האמריקאים רגישים לדעת הקהל. ה' אנגלים רגישים. אבל אנחנו שיכורי כוח. אנחנו יודעים שאנחנו צודקים גם כא' שר איגנו צודקים, ועל כן מה זה משנה אם יראו בעולם שוטרים מכים ילדים המ' בקשים להניח זרים ליד כניסה סגורה לפי חוק צבאי בריטי, ואפילו יהיו הרואים צעירים יהודים שעליהם תקוות כל אלה היודעים שבעוד עשר עשרים שנה יחליף דור חדש זה את דור הבורשט והמגבית היהודית המאוחדת?

מצפון

כ אשר אני בא לקיבוצים ובאים אלי צעירים ושואלים מה לעשות, אני אומר: תעשו מה שהמצפון מורה לכם. המצפון לא הביא עוד אלף או אלפים איש לאיקרית. עשרים ואחד סופרים בילו אצל ראש-המשלה בתה ועוגות. הם לא באו להפגנה. ומלבד שניים לא ראיתי איש מהם בהפגנות קודמות. הם אינם מוכנים להתבנות. הם רוצים להישאר נתמדים. לומר לראש-המשלה, תראי זה לא נחמד מצידך, ושהיא תאמר מתוקים שלי, אתם לא כל-יך חמודים. אבל לבוא להתבנות קצת, לצעוק כלפי הר מוריק וריק, כלפי עול משוע - זה לא.

ואין דרך אחרת. זאת ידענו עוד בזמן הבריטים בתהלוכות המצחיקות והעצובות ברחוב בן-יהודה בתל-אביב. לכן חוקקו חוקים אלה. גולדה מאיר צריכה היתה להיות הראשונה בין הצועדים בהפגנה. אבל היא לא צעדה. לעומת זאת ראינו כמה מכוניות מלאות תושבים שלווים שצעקו אלינו בשנאה נוראה (ואז גם אפי' שר להבין אל מי מדברת המשלה ולמי מסבירים הכתבים בעתונים) שאנו אנטי-שמיים, קומוניסטים מנוולים. ואני רוצה רק להוסיף שלולא נגמר הכל כמו שנג' מר, שאילו היתה המשטרה מסתלקת קר' שמשפרם גדל והולך עם הזמן, עושים שמות במפגינים...

על אף הזכרון המר של המפגינים מהפגנות קודמות שבהן הובטח ולא קר' יים שחזרו העצורים אחרי משאומתן ואנחנו הסתלקנו מן המקום. הכל חלף. עוד הפגנה עלובה ועצובה. עוד הפגנה של מאה וחמישים איש מכל רחבי הארץ על עול הצועק לשמים.

וכל אותם יפיי-הנפש, ואני אומר יפיי-הנפש עתה באותו שאט-נפש שבו נוק' טים צמד מלים אלה נגדי. כל אותם אנ' שים יפים המדברים בסלונים שלהם על עול איקרית, יידעו כי היעדרות שם, בשבת זאת ולא בשבתות אחרות, בירו' שלים ובמכמורת, העדרותם זאת עושה מכל המאבק על צדק במדינה ועל משפט הוגן לכל, עניין מצחיק ועלוב. לו היו חמישה-עשרה אלף איש מפגינים נגד מלחמת וייטנאם עדיין היו אמריקאים נה' רגים שם, בעצם היום הזה. אבל המצפון עורר באמריקה יותר מקומץ. לא שני סופ' רים ושני פרופטורים ושני חלבנים ושני מורים באו להפגנות נגד מלחמת וייטנאם אלא מאות אלפים. אילו כל אותם אנשים יפים וחכמים, הסבורים כמונו שקורה כאן אסון לאומי, סופרים, משוררים, מורים, מוסיקאים, ציירים, עורכי-דין, שופטים ואולי, אולי, לא יוכל להיות אבל אולי גם רבנים ופועלים וחכרי משקים ועוד ועוד, אילו היו בהפגנה אלפים, שלוש אלפים איש, היה, אולי, הכל נראה אחי-רת...